

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **BOHEMIA ENERGY entity s. r. o.**, IČ: 27386732
sídlem Na Poříčí 1046, Praha 1

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 26. 2. 2019, čj. 02634-15/2018-ERU

takto:

- I. V rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 26. 2. 2019, čj. 02634-15/2018-ERU se výroky I. a III. ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, čj. 02634-7/2018-ERU (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. 06. 2017 (výrok

I.), přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (výrok II.), přestupku dle § 91 odst. 5 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, ve znění účinném do 5. 6. 2017 (výrok III.), přestupku dle § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona (výrok IV.), 8 přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (výrok V.), pokračujícího přestupku dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele (výrok VI.), uložil mu úhrnnou pokutu ve výši 120 000 Kč (výrok VII.) a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok VIII.).

2. K rozkladu žalobce Rada žalovaného rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že (i) ve výroku I. potvrdila vinu žalobce za přestupky vypočtené ve výrocích I. - V. rozhodnutí o přestupku, a povinnost žalobce uhradit náklady řízení, (ii) ve výroku II. zrušila výrok VI. rozhodnutí o přestupku a řízení v tomto rozsahu zastavila a (iii) ve výroku III. změnila rozhodnutí o přestupku tak, že uloženou úhrnnou pokutu snížila na 110 000 Kč. (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 29. 4. 2019.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť v první řadě namítá, že žalovaný nevypořádal žádnou z rozkladových námitek žalobce a zatížil tak napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
4. Žalobce namítá, že rozhodnutí o přestupku a napadené rozhodnutí byla vydána na základě neúplného a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný *de facto* neprováděl žádné dokazování, když pouze přejal závěry učiněné v rámci kontroly předcházející správnímu řízení. Tento postup je však vadný, neboť může vést k vydání nezákonného rozhodnutí – účelem kontroly je podle § 2 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, zjišťovat plnění povinností ze strany kontrolované osoby. Žalobce odkazuje na komentář ke kontrolnímu řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007 - 80. V té souvislosti je pak nesprávným odkaz žalovaného na § 51 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce totiž nežádal provedení důkazu protokolem o kontrole. Žalobce namítal, že žalovaný měl ve správním řízení provést důkazy, které v rámci kontroly shromáždil a o něž opřel svá tvrzení v kontrolním řízení. Není přípustným postup, kdy žalovaný jednoduše přemění zjištění učiněná v rámci kontrolního řízení v podklady pro rozhodnutí ve správním řízení. Skutečnosti zjištěné v rámci kontroly mohou sloužit jako důkazy ve správním řízení pouze tehdy, pokud byly provedeny způsobem stanoveným správním řádem při respektování práv účastníka řízení. Žalobce uzavírá, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o přestupku neuvedl, z jakých podkladů při právním hodnocení zjištěného skutkového stavu vycházel, o které listiny opřel své závěry a které naopak nepovažoval za relevantní.
5. Konkrétně se pak žalobce vyslovil k jednotlivým deliktům, které mu správní orgány kladly za vinu. Podle výroků I. a II. rozhodnutí o přestupku měl žalobce uplatnit agresivní obchodní praktiku spočívající – stručně řečeno – v tom, že spotřebiteli dodával energii bez objednávky, a to jednak od skutečného skončení smluvního vztahu až do data ukončení smlouvy, které žalobce (nesprávně) spotřebiteli sdělil, a poté i po tomto datu. K tomu žalobce uvádí, že žalovaný nesprávně posoudil okolnosti dodávek elektřiny a plynu MUDr. I. po ukončení původních smluvních závazků. Předně namítá, že neučinil žádné jednání, kterým by zamezil MUDr. . změnit dodavatele elektřiny a plynu. Tomuto spotřebiteli sdělil, že výpověď smlouvy obdržel, akceptoval a uvedl, kdy se tak stalo –

MUDr. I. mohl zcela volně a svobodně dodavatele elektřiny a plynu změnit. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce pozdním sdělením chybného data ukončení dotčených smluv MUDr. I. těsně před skutečným ukončením předmětných smluv fakticky znemožnil plynulou změnu dodavatele, není tomu tak. Žalobce žádnou reálnou překážku pro změnu dodavatele nevytvořil. Žalobce podotýká, že žádný dodavatel elektřiny ani plynu v prosinci 2016 nepožádal o změnu dodavatele ani neprovedl žádný pokus takovou změnu provést. K tomu nedošlo ani ke dni 31. 1. 2017, kdy mělo dle chybného sdělení žalobce dojít k ukončení smluvních vztahů mezi žalobcem a MUDr. I. Ke změně dodavatele došlo až k 16., resp. 19. 3. 2017 – více než čtvrt roku po zániku původních smluvních vztahů. Přestože žalobce skutečně sdělil MUDr. I. chybné datum ukončení závazku, došlo k tomu v době, kdy již měl mít MUDr. I. podanou žádost o změnu dodavatele na OTE – okamžik ukončení závazku totiž musel být MUDr. I. znám z toho, kdy společnost eCENTRE, jako jeho zástupce, zaslala žalobci e-mailem výpovědi smluv. Za den doručení se v takovém případě považuje den odeslání, což muselo být společnosti eCENTRE zřejmé, neboť je profesionálem v oboru. To, že žalobce realizoval dodávky elektřiny a plynu i po skončení závazku, vyplývalo z toho, že žádný jiný subjekt nebyl schopen energie dodat. Odebíral-li pak MUDr. I. tyto energie po podání výpovědi, ač musel vědět, že výpovědní doba uplynula ke dni 7. 12. 2016, resp. 19. 12. 2016, a věděl, že jiného dodavatele si nevybral, musel také vědět, že energie nadále odebírá od žalobce. V tomto období zároveň nezaznamenal žalobce žádný nesouhlas MUDr. I. s tímto stavem – dodávka energií tak probíhala na základě reálné akceptace ze strany MUDr. I. Smlouva o sdružených službách dodávek elektřiny či plynu nevyžaduje písemnou formu a otázku jejího vzniku je nutno posuzovat z konkrétních jednání smluvních stran. Žalobce se tak nemohl dopustit agresivní obchodní praxe spočívající v setrvačném prodeji podle § 4 odst. 3 ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Skutečnosti vzniku výše uvedeného závazku nemůže žalovaný posuzovat optikou společnosti eCENTRE, která podávala žalovanému podnět. Stranou takového závazku totiž byl MUDr. I. Žalovaný však v tomto směru žádné dokazování neprováděl.

6. Podle výroků III. a IV. rozhodnutí o přestupku se žalobce ve zkratce dopustil přestupku tím, že nesdělil neprodleně na žádost spotřebitele MUDr. I. datum ukončení dodávky elektřiny a plynu, přestože o to spotřebitel výslovně požádal. Žalobce přiznává, že z důvodu omylu skutečně spotřebiteli sdělil nesprávné datum ukončení dodávek elektřiny a plynu (datum 31. 1. 2017). Neporušil však povinnost uloženou v § 30 odst. 2 písm. m) energetického zákona pro oblast elektřiny a obdobnou povinnost v § 61 odst. 2 písm. m) téhož zákona pro oblast plynu. Energetický zákon sice stanoví povinnost obchodníka neprodleně sdělit datum ukončení dodávek, avšak nevymezuje, od jaké skutečnosti či právní události se má lhůta „neprodleně“ počítat. Zpochybňuje smysl a účel povinností podle § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona, tak, jak je vyložil žalovaný – neuvedl totiž, který z mnoha účelů těchto ustanovení nebyl v případě žalobce naplněn.
7. Ve vztahu k výroku V. rozhodnutí o přestupku, podle něž žalobce neinformoval spotřebitele náležitým způsobem o subjektu mimosoudního řešení sporů, žalobce namítá nesprávné hodnocení nezákonně zjištěného skutkového stavu věci. Z listin, které žalobce na žádost poskytl žalovanému, nevyplývá, že by 8 zákazníků při sjednávání smluv neinformoval o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a ani, že by tuto informaci neuvedl v obchodních podmínkách. Žalovaný tyto závěry dovozuje pouze na základě sdělení těchto 8 zákazníků, že jim příloha č. 1 ke všeobecným obchodním

podmínkám (dále jen „VOP“), která obsahovala informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů, nebyla předána – aniž by však bylo jasné, za jakých okolností žalovaný tyto zákazníky kontaktoval. Žalobce namítá, že přílohu č. 1 k VOP vždy zákazníkům při sjednávání smluv předložil a vysvětlil její význam. Skutečností však je, že většina zákazníků se rozhodla si ji neponechat – pro její nadbytečnost. Samotné tvrzení zákazníků, že jim nebyla příloha č. 1 předána, nijak nedokládá ani neprokazuje, že zákazník nebyl o subjektu mimosoudního řešení sporů ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ze strany žalobce informován. To, že příloha č. 1 k VOP neobsahuje podpisy zákazníků ani datum, není důležité. Uvedený dokument neupravuje vzájemná práva a povinnosti smluvních stran, má pouze informativní charakter a jako takový jej zákazníci nepodepisují. Žalovaný přehlíží fakt, že žalobce nemůže žádným způsobem těžit z toho, že nebude plnit povinnost informovat spotřebitele v rozsahu podle § 14 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, který si vyžádal od žalobce 25 náhodně vybraných smluv o sdružených službách dodávky elektřiny či plynu a všem zákazníkům z těchto smluv zaslal dotaz na přílohu č. 1 k VOP. Dále v řízení však žalovaný vyhodnocuje pouze 8 odpovědí těchto oslovených zákazníků. Takový postup není dostatečným zjištěním skutkového stavu. Nemůže platit tvrzení žalovaného, že spotřebitelé shodně uvedli, že přílohu č. 1 k VOP neobdrželi – z 25 oslovených totiž odpovědělo pouze 8.

8. V návaznosti na předchozí žalobní bod žalobce namítá, že v případě přestupku ohledně informování spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení sporů, učinil žalovaný tento závěr výlučně na základě 8 písemných odpovědí oslovených spotřebitelů. Z rozhodnutí o přestupku a napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké listiny tvořily podklad rozhodnutí a ani úvahy, kterými se žalovaný řídil. Zmíněné písemné odpovědi spotřebitelů tak žalovaný vyhodnotil jako usvědčující důkaz. Tyto odpovědi však v řízení o přestupku použít nelze, neboť ke zjišťování nebo prověřování informací, o kterých mají povědomí osoby stojící mimo účastníky řízení, slouží důkaz výsledkem svědka podle § 55 správního řádu. Byť žalobce výsledk oslovených spotřebitelů navrhoval, žalovaný jeho návrhy zamítl pro nehospodárnost a nadbytečnost. Pro usvědčení žalobce tak žalovaný použil listiny získané mimo správní řízení. Žalobce poukazuje na procesní aspekty výsledku svědka ve smyslu § 55 správního řádu a § 82 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“). Procesní práva účastníka řízení vč. práva na obhajobu se realizují ve správním řízení, nikoliv v řízení kontrolním. Pokud by žalovaný provedl výsledk oslovených spotřebitelů, procesní práva žalobce by byla zachována (právo klást otázky, kontrola kladených otázek, apod.). Podle žalobce nelze akceptovat odůvodnění žalovaného, že výsledk svědků by byl nadbytečný, jelikož by svědkům byla položena jedna otázka s odpovědí „ano“ či „ne“. Žalovaný totiž opomíjí, že i žalobce by mohl předvolaným svědkům pokládat otázky. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 31 A 53/2012 - 99. Žalobce uzavírá, že existují dvě protichůdné verze o tom, zda byla osloveným spotřebitelům při uzavírání smluv předložena příloha č. 1 k VOP. Tento rozpor nelze odstranit pouhými písemnými odpověďmi spotřebitelů.
9. Závěrem žalobce namítá, že žalovaný uloženou pokutu odůvodnil pouze obecnými formulacemi, subjektivními názory bez opory ve shromážděném spisovém materiálu. Odůvodnění uložené pokuty považuje žalobce za nepřezkoumatelné a zmatečné. Nesouhlasí s obecným tvrzením, že trh s energiemi je charakterizován velmi oslabeným postavením spotřebitele vůči dodavatelům. Toto tvrzení nepovažuje žalobce za relevantní

a poukazuje na právní úpravu, která naopak spotřebitelům v tomto odvětví poskytuje značnou ochranu. I úvahy o slabém postavení spotřebitelů nejsou odůvodněny. Žalovaný rovněž neuvedl, realizaci jakých konkrétních práv žalobce spotřebiteli neumožnil. Za přítěžující okolnost považoval žalovaný to, že žalobce byl v lednu 2015 příkazem odsouzen za přestupek spočívající v porušení energetického zákona s pokutou ve výši 5 000 Kč. Toto jedno (nezávažné) porušení nelze hodnotit jako opakovanost porušování zákona. Tuto rozkladovou námitku žalovaný nerefletoval.

III. Argumentace žalovaného

10. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, neboť ji nepovažuje za důvodnou. Uvádí, že žalobce z větší části opakuje námitky, které uváděl v podaném rozkladu a které již žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Skutkové podstaty jednotlivých přestupků byly žalobci prokázány a náležitě odůvodněny.
11. Pokud jde o agresivní obchodní praktiky uplatněné vůči MUDr. I., je zřejmé, že žalobce požadoval po zákazníkovi platby za dodávku služeb, které si u něj tento zákazník neobjednal. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, čj. 7 As 110/2014 - 52 a ze dne 6. 11. 2015, čj. 7 As 141/2015 - 38. Za absurdní považuje závěr, že zákazník měl vědět, k jakému datu dojde k ukončení smluvního vztahu a měl tedy k tomuto datu provést změnu dodavatele – zejména za situace, kdy žalobce sám uvedl zákazníka v omyl tím, že mu sdělil špatné datum ukončení smluvního vztahu. Sdělení navíc obdržel zákazník 6. 12. 2016, ačkoliv již k následujícímu dni měla být dodávka plynu ukončena. Žalovaný poukazuje na to, že žalobce je subjektem v ekonomicky silnějším postavení a profesionálem v oboru dodávkových smluvních vztahů – prakticky diktuje zákazníkům podmínky prostřednictvím všeobecných obchodních podmínek. Je tak nepřiměřené žádat, aby se spotřebitel spoléhal na to, že sdělení ze strany dodavatele ohledně data ukončení právního vztahu může být nepravdivé a sám má vždy tuto informaci ověřit.
12. Ke správnímu řízení uvádí, že bylo provedeno v souladu se zákonem a žalobce byl řádně informován o všech úkonech žalovaného a byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. K výsledku svědků uvádí, že správní orgán není vázán návrhy účastníka řízení na doplnění dokazování. Písemné vyjádření dotazovaných spotřebitelů je použitelným důkazem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu a protiprávní jednání žalobce bylo v řízení prokázáno. Provádění dalších důkazů (předvolávání a výslech svědků) bylo nadbytečné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
14. Žaloba je **důvodná**.

Právní posouzení

15. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval tak, že žalovaný učinil v řízení závěry o přestupku, aniž se vypořádal s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a důkazními návrhy žalobce. Tento postup potvrdila Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí, neboť námitky žalobce stran výše uvedeného vůbec nevypořádala.

16. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že vadou nepřezkoumatelnosti skutečně trpí, a to ze dvou důvodů.

Přestupek podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele

17. Podle výroku V. rozhodnutí o přestupku se žalobce dopustil přestupku podle shora uvedeného ustanovení tím, že jakožto prodávající neposkytl minimálně 8 spotřebitelům informace podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť tyto jasným a srozumitelným způsobem neinformoval v den uzavření smlouvy o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, když tuto informaci neuvedl ani v obchodních podmínkách, ač smlouva na obchodní podmínky odkazovala. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce předložil vzorovou dokumentaci vztahující se k uzavíraným smlouvám o sdružených službách dodávky – součástí byly také VOP. Předložené listiny však neobsahovaly informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů. Tuto informaci obsahovala až příloha č. 1 k VOP. Na tuto přílohu však smlouvy ani VOP neodkazovaly. Žalovaný poté vybral náhodně 25 konkrétních smluv o sdružených službách dodávky a vyžádal si dokumentaci k nim – opět neobsahovala informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů. Tu obsahovala pouze příloha č. 1 k VOP, na kterou však neodkazoval žádný dokument ze smluvní dokumentace. Žalovaný následně spotřebitelům z těchto 25 smluv zaslal žádost o součinnosti a dotázal se, zda jim byla při uzavírání smlouvy o sdružených službách dodávky předložena příloha č. 1 k VOP s informací o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů. V reakci na žádost žalovaného 8 spotřebitelů shodně odpovědělo, že příloha č. 1 k VOP jim předána nebyla.
18. Skutková podstata přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele spočívá v tom, že prodávající neposkytne spotřebiteli informace podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví rozsah informační povinnosti prodávajícího. Podle § 14 odst. 1 uvedeného zákona lze rozdělit informační povinnost na 3 dílčí (takto již rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 172/2018 - 41): (i) prodávající informuje spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů – včetně internetové adresy tohoto subjektu, (ii) má-li prodávající internetové stránky, uvede informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a internetovou adresu tohoto subjektu i na svých internetových stránkách, (iii) pokud smlouva uzavřená mezi spotřebitelem a prodávajícím odkazuje na obchodní podmínky, uvede informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a internetovou adresu tohoto subjektu rovněž v těchto obchodních podmínkách. Tomu, že jde o samostatné povinnosti, nasvědčuje mimo jiné použití spojek „i“ a „rovněž“. Porušení každé dílčí povinnosti přitom zakládá odpovědnost prodávajícího

za uvedený přestupek. V rozhodnutí, kterým se vyslovuje vina obviněného z přestupku, je proto nutno důsledně popsat jednání, které naplňuje znaky přestupku. Současně je potřeba uvést, z jakých důkazů a na základě jakých úvah k takovému závěru správní orgán dospěl. Pokud obviněný porušil více dílčích povinností stanovených v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, musí správní orgán jednotlivá porušení přesně vymezit a ke každému uvést úvahy a důkazy, ze kterých odpovědnost obviněného dovodil.

19. Ve výroku V. rozhodnutí o přestupku žalovaný uvádí, že žalobce „*neposkytl minimálně 8 spotřebitelům ... informace dle ust. § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ..., neboť tyto jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem neinformoval nejpozději v den uzavření smlouvy o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů ..., když tuto informaci neuvedl ani v obchodních podmínkách, ač smlouva uzavřená mezi účastníkem řízení a jednotlivými Spotřebiteli odkazovala na obchodní podmínky.*“ Podle soudu žalovaný ve výroku jednotlivé povinnosti žalobce, jako prodávajícího, zaměňuje. Kritéria informování stanovené v první větě § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele – jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem – dopadají na povinnost žalobce individuálně informovat spotřebitele. Jedná se o kritéria upravující povinnost prodávajícího individuálně informovat každého spotřebitele, jako základní povinnost každého prodávajícího. Žalovaný však ve výroku uvedená kritéria vztáhl k povinnosti žalobce uvést informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů ve VOP. Je zřejmé, že výše uvedená kritéria na tuto dílčí povinnost nedopadají, neboť jediným kritériem této povinnosti je, aby byla informace obsažena ve VOP. Není tak zcela srozumitelné a jasné, jakou povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele měl žalobce vlastně porušit. Žalovaný podle soudu dostatečně nerozlišil jednotlivé dílčí povinnosti žalobce jako prodávajícího. Tomu přispívá také formulace ve výroku – „*žalobce tuto informaci neuvedl ani v obchodních podmínkách*“.
20. Zároveň i argumentace Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí potvrzuje, že došlo k záměně či smísení jednotlivých povinností podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Na straně 11 napadeného rozhodnutí totiž Rada žalovaného uvádí, že je nepravděpodobné až nereálné, aby všichni dotazovaní spotřebitelé shodně popírali předání přílohy č. 1 k VOP, pokud by jim byla předána – předání přílohy č. 1 k VOP je tak klíčovou okolností. Není však zřejmé, co má tato skutečnost dokládat – zda to, že žalobce spotřebitele neinformoval nebo to, že neuvedl informaci o mimosoudním řešení sporů ve VOP. To je prvním důvodem, proč soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
21. Mezi stranami panoval ze skutkového hlediska spor o to, zda žalobce při uzavírání jednotlivých smluv se spotřebiteli tyto informoval nejpozději ke dni uzavření smlouvy podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný se za účelem prokázání tohoto závěru písemně obrátil na 25 spotřebitelů, zda jim byla při uzavírání smluv předána příloha č. 1 k VOP, která tuto informaci měla obsahovat. Z těchto 25 spotřebitelů odpovědělo 8, kteří shodně uvedli, že uvedenou přílohu nemají. Žalobce však tvrdí, že ji při uzavírání smluv předkládal. Žalovaný měl za této situace přistoupit k výsledku těchto spotřebitelů. Obrana žalobce také odpovídá tomu, co vlastně žalovaný prokazoval. Žalovaný totiž v řízení postupoval tak, že klíčovým z hlediska odpovědnosti za přestupek je to, že žalobce spotřebitele neinformoval o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů nejpozději při uzavření smlouvy jasným a srozumitelným způsobem – což odpovídá povinnosti podle první věty § 14 odst. 1 zákona o ochraně

spotřebitele. Chtěl-li pak žalovaný využít skutečnosti tvrzené spotřebiteli jako jeden z podkladů pro vyslovení viny žalobce, bylo zcela na místě provést výslech uvedených spotřebitelů. Nelze přitom argumentovat tím, že by svědkům byla položena pouze jedna otázka a výslech se jeví nehospodárným. Náležitě zjištění skutkového stavu mělo před zásadou hospodárnosti přednost a navíc žalobce se zjevně svědků hodlal tázat na to, zda jim jeho zástupce písemnou informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů s patřičným vysvětlením nabídl a oni ji odmítli převzít. Soud tak nepřisvědčil obraně žalovaného, že dotazy na svědky nepředstavovaly důležitý důkaz. Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku jasné plyne, že odpovědi spotřebitelů byly jedním ze dvou důkazů, které vyvrací tvrzení žalobce o splnění informační povinnosti.

22. Nad rámec uvedeného soud dodává, že naznačeným způsobem ve vztahu ke svědkům musel žalovaný postupovat, jestliže shledal (i) porušení povinnosti žalobce podle věty první § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (dílčí povinnost sub i. vymezená výše). Pokud by naopak žalovaný směřoval k tomu, že žalobce porušil pouze povinnost uvést informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů ve VOP (dílčí povinnost sub ii. vymezená výše), je irelevantní, jaké dokumenty spotřebitelé obdrželi při podpisu smlouvy. VOP měl žalovaný k dispozici a na základě jejich obsahu mohl učinit jednoduchý závěr o tom, zda je v nich obsažena informace podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, či nikoliv. VOP ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je podle názoru krajského soudu nutno vnímat jako text samotných VOP a těch jejich příloh, na které VOP v textu výslovně odkazují. Příloha, která je součástí VOP „sama o sobě“, jak tvrdí žalobce, nemůže obstát jako doklad splnění veřejnoprávní povinnosti uvádět informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů ve všeobecných obchodních podmínkách. I zde se tak negativně projevilo směšování jednotlivých povinností prodávajícího vymezených v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
23. Druhým důvodem, pro který shledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je tudíž – v návaznosti na výše řečené – absence závěrů žalovaného o rozkladových námitkách žalobce týkajících se způsobu zjištění skutkového stavu. Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí na některé věcné námitky žalobce vůbec nereagovala. Je pravdou, že správní orgán nemusí vypořádávat každou dílčí rozkladovou námitku, pokud je rozhodnutí jako celek řádně a logicky odůvodněno. Rada žalovaného však nereagovala na zcela zásadní námitky, týkající se dokazování v rámci řízení o přestupku. Žalobce v doplnění rozkladu ze dne 18. 6. 2018 rozvádí argumentaci k nezákonnému dokazování ve správním řízení. Zejména uvádí, že písemné dotazy na určité spotřebitele nemohou nahradit výslech svědka ve správním řízení. Odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 25. 9. 2013, čj. 31 A 53/2012 - 99 a ze dne 14. 7. 2017, čj. 5 As 202/2015 - 196) k nahrazování svědeckých výpovědí listinami. Zpochybňoval postup dokazování ve správním řízení, které vedl žalovaný. Rada žalovaného však ve svém rozhodnutí na nic z uvedeného nereagovala a námitky *de facto* odmítla s tím, že žalobce měl možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, a dále s odkazem na § 51 odst. 1 a § 51 odst. 4 správního řádu. Takový způsob vypořádání námitek je nepřezkoumatelný. Vyjádření k podkladům rozhodnutí nemůže nahradit možnost obviněného klást otázky svědkovi během jeho výslechu. A ustanovení § 51 správního řádu upravuje obecně dokazování. Soud nezpochybňuje, že k provedení důkazu lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Nelze však nahrazovat důkaz svědeckou výpovědí tím, že žalovaný použije písemné dotazy z řízení o kontrole, a

to za situace, kdy žalobce důvodně zpochybňuje obsah či okolnosti položení takových písemných dotazů a žádá provedení (dalších) důkazů.

24. Ze všech výše uvedených důvodů tak soud nabyt přesvědčení, že žalovaný dostatečně nerozlišil jednotlivé povinnosti žalobce podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Z toho pak pramení nepřezkoumatelnost výroku I. napadeného rozhodnutí v části, ve které se týká výroku V. rozhodnutí o přestupku. V souvislosti s tím zrušil soud také výrok III. napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta, neboť je tento výrok bezprostředně závislý na zrušeném výroku I. Soud zvažoval, zda přeci jen nelze alespoň část výroku I. napadeného rozhodnutí ponechat v platnosti – dospěl k názoru, že nikoliv. Výrok I. napadeného rozhodnutí potvrzuje vinu žalobce za několik přestupků, které jsou sankcionovány výrokem III. napadeného rozhodnutí. Výrok I. napadeného rozhodnutí je tak v tomto smyslu nedělitelný. Vzhledem k tomu, že žalobce byl odsouzen za více přestupků a závěry žalovaného o nich jsou oddělitelné, podrobil je soud věcnému přezkumu zejména proto, aby stranám poskytl svůj náhled na věc a přispěl tak k ekonomii dalšího řízení.

Přestupky podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele

25. Podle výroků I. a II. rozhodnutí o přestupku se žalobce dopustil přestupků podle shora uvedeného ustanovení tím, že požadoval po spotřebiteli MUDr. R. I. (dále též „Spotřebitel“) platby za dodávku elektřiny a plynu přesto, že si tyto služby Spotřebitel neobjednal. Z přiloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti.
26. Právní předchůdce žalobce uzavřel se Spotřebitelem smlouvy o sdružených dodávkách plynu a elektřiny na dobu neurčitou. Ukončení předmětných smluv bylo upraveno (bod 13.3) ve všeobecných obchodních podmínkách, které byly součástí uzavřených smluv – výpovědní doba činila 2 měsíce. Dne 7. 10. 2016 zaslala společnost eCENTRE, a. s., IČ: 27149862 (dále jen „eCENTRE“), jako zástupce Spotřebitele, žalobci výpověď smlouvy o sdružených dodávkách plynu prostřednictvím e-mailu spolu s žádostí o sdělení data ukončení dodávek plynu. Dne 19. 10. 2016 zaslala společnost eCENTRE žalobci výpověď smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny prostřednictvím e-mailu a požádala o sdělení data ukončení dodávek elektřiny. Doručení výpovědi žalobci není mezi stranami sporné. Žalobce v reakci na tyto výpovědi zprvu zaslal společnosti eCENTRE odpověď ze dne 30. 11. 2016 a konstatoval, že výpovědi smluv akceptuje a dotčená odběrná místa jsou volná pro změnu. Datum ukončení dodávek se žalobce zavázal sdělit v jiném dopise. Následně zaslal žalobce společnosti eCENTRE dva dopisy ze dne 6. 12. 2016, ve kterých sdělil, že závazky z obou výše uvedených smluv končí ke dni 31. 1. 2017. Podle všeobecných obchodních podmínek však měl závazek v případě dodávek plynu skončit ke dni 7. 12. 2016 a u dodávek elektřiny ke dni 19. 12. 2016. Potom žalobce Spotřebitele již nekontaktoval. Plyn dodával žalobce Spotřebiteli do 16. 3. 2017 – vyúčtoval fakturou č. 1721057956 ze dne 28. 3. 2017. Elektřinu dodával Spotřebiteli do 28. 3. 2017 – vyúčtoval fakturou č. 1711095951 ze dne 8. 3. 2017 za období do 2. 3. 2017, a fakturou č. 1711141629 ze dne 12. 4. 2017 za období od 3. 3. 2017 do 28. 3. 2017.
27. Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se nekalou obchodní praktikou rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 k zákonu o ochraně spotřebitele. Podle písm. f) přílohy č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele je obchodní praktika prodávajícího agresivní,

pokud požaduje na spotřebiteli okamžitou nebo odloženou platbu za výrobky nebo služby, které mu dodal, ačkoli si je spotřebitel neobjednal. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí zakazuje. Konečně podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

28. Žalobce měl tedy podle žalovaného použít nekalou obchodní praktiku – dodání služeb, které si spotřebitel neobjednal. Důležitým tak je, jakým způsobem dodávka neobjednaných služeb (elektřiny a plynu), začala. Při posuzování odpovědnosti za tento přestupek nelze odhlédnout od toho, že žalobce na žádost Spotřebitele sdělil, že závazek ze smluv na dodávky plynu a elektřiny končí ke dni 31. 1. 2017. Skutečně však závazek z dodávky plynu měl skončit ke dni 7. 12. 2016, elektřiny ke dni 19. 12. 2016. Žalobce tak nejdříve sdělil Spotřebiteli špatné datum konce závazku, aby po správném datu konce závazku Spotřebiteli dále dodával s odkazem na to, že se Spotřebitel „neozval“. Tento postup nelze za žádných okolností připustit. Žalobce *de facto* přichází s tím, že by spotřebitel měl nejdříve podat výpověď ze smlouvy, ale následně ještě po konci závazku kontaktovat dodavatele, že na své výpovědi skutečně trvá a žádá dodavatele, aby mu plyn či elektřinu nedodával. V období od 7. 12. 2016 (resp. 19. 12. 2016 v případě elektřiny) do 31. 1. 2017 se žalobce zcela jednoznačně dopouštěl agresivní obchodní praktiky. Uvedl Spotřebitele v omyl špatným datem konce závazku a pak z toho sám těžil. Soud nemá pochybnosti o tom, že jednání žalobce bylo agresivní obchodní praktikou. To plyne již z dikce písm. f) přílohy č. 2 k zákonu o ochraně spotřebitele. Žalobce požadoval platbu za služby, které si Spotřebitel neobjednal. Argumentace žalobce je nepřipadná. Překážku v záměru změnit dodavatele žalobce vytvořil – sdělením nesprávného data konce závazku. Nelze pak tuto chybu zlehčovat tím, že snad Spotřebiteli muselo být datum skutečného konce závazku známo. Povinnost žalobce [jak bude rozvedeno v následující části k přestupku podle § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona] ohledně sdělení data konce dodávek je stanovena jasně.
29. Pokud jde o období od 31. 1. 2017 do 16. 3. 2017 (resp. 28. 3. 2017 v případě elektřiny), i zde je soud přesvědčen o tom, že se žalobce dopustil agresivní obchodní praktiky podle výše uvedených ustanovení. Soud žalobci připomíná, že on je odborníkem a profesionálem v oboru. Žalobce však evidentně jednal zcela účelově tak, že spotřebitele v mezidobí vůbec nekontaktoval, aby mu až ve chvíli, kdy se dozvěděl o změně odběratele, vyúčtoval odběr. Spotřebitel samozřejmě nemůže ze zřejmých důvodů reálně poznat, od koho v daný moment odebírá plyn či elektřinu. Konstrukce žalobce, že se spotřebitelem uzavřel jakousi faktickou smlouvou, neobstojí. Energetický zákon záměrně upravuje náležitosti, které musí smlouvy se zákazníky obsahovat (§ 50 odst. 2 a § 72 odst. 2 energetického zákona). Je to právě pro ochranu zákazníka v postavení spotřebitele. Kvalitu této ochrany by nebylo možno zajistit, pokud by soud připustil, že dodavatel jednoduše může spotřebiteli dodávat služby bez jeho vědomí a že je na spotřebiteli, aby s takovým jednáním vyjádřil nesouhlas. V případě dodávek plynu či elektřiny totiž spotřebitel nemůže reálně poznat, který konkrétní dodavatel mu aktuálně energie dodává. Pokud by žalobce Spotřebitele kontaktoval (telefonicky, e-mailem, poštou, osobně) a ten by dal alespoň ústní souhlas, dalo by se snad uvažovat o dodávce plynu či elektřiny na základě vzájemného konsensu (kontakt na Spotřebitele žalobce jistě měl). K tomu však v daném případě nedošlo.

Přestupky podle § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona

30. Podle výroků III. a IV. rozhodnutí o přestupku se žalobce dopustil přestupků podle shora uvedeného ustanovení tím, že jako obchodník s plynem a elektřinou nesdělil neprodleně na žádost Spotřebitele datum ukončení dodávky plynu a elektřiny (ač o to Spotřebitel výslovně požádal). Skutkový stav vztahující se k těmto přestupkům je popsán výše (bod 26).
31. Mezi stranami je nesporné, že žalobce sdělil Spotřebiteli nesprávné datum ukončení závazku. Vliv této okolnosti na projednávanou věc soud posoudil výše k přestupkům podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Kromě toho, že žalobce sdělil Spotřebiteli nesprávné datum ukončení závazku, tuto informaci Spotřebiteli sdělil prakticky až 2 měsíce po tom, co jej o ni Spotřebitel požádal.
32. Podle § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona měl žalobce povinnost sdělit neprodleně na žádost Spotřebitele, který vypověděl závazek ze smlouvy, datum ukončení dodávky plynu a elektřiny. Toto ustanovení je jedním z projevů toho, že energetický zákon chrání spotřebitele – stávající dodavatel, se kterým již dále spotřebitel nechce spolupracovat a vypovídá s ním závazek, je povinen spotřebitele informovat o konci tohoto závazku. Tato informace umožní spotřebiteli např. hledat a vybrat jiného dodavatele a určí mu k tomu časový rámec.
33. Žalobce zcela nemístně argumentuje tím, že si informaci o konci závazku měl spotřebitel (či jeho zástupce) zjistit sám. Energetický zákon zcela jasně a bezpodmínečně tuto povinnost stanoví žalobci. Pokud ten informaci o datu ukončení dodávky plynu a elektřiny po výše uvedenou dobu zadržoval u sebe, porušil tím svou zákonnou povinnost. Není na spotřebiteli, aby informaci získával jinými cestami nebo aby je za žalobce ověřoval či kontroloval. Pak by povinnost žalobce v zákoně stanovena vůbec nemusela být a spotřebitelé by si tyto informace mohli zjišťovat sami. Takový však zcela jistě nebyl úmysl zákonodárce.
34. Námitka, že žalovaný neuvedl, který z mnoha účelů ustanovení § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona žalobce porušil, je nedůvodná. Argumentace smyslem a účelem těchto ustanovení a povinností v nich zakotvené je čistě podpůrná a nutná by se mohla jevit snad jediné tam, kde by o smyslu a účelu určitého ustanovení ve vztahu ke specifickým okolnostem určitého mimořádného případu panovaly pochybnosti. Žalovaný v nynější věci nad rámec nutného pouze uvedl, proč je tato povinnost v energetickém zákoně zakotvena. Nebylo nutné přesně specifikovat to, oč žádá žalobce – jeho odpovědnost plyne z naplnění skutkové podstaty určitého přestupku. Smysl a účel zákona je v tomto případě pouze doplňujícím argumentem, bez kterého by se posouzení odpovědnosti žalobce obešlo, neboť jeho případ není nikterak atypický.
35. Žalobcův výklad pojmu „neprodleně“, se kterým § 30 odst. 2 písm. m) a § 61 odst. 2 písm. m) energetického zákona operují, je podle soudu absurdní. Zcela účelově opomíjí, že je v zákoně použita formulace „neprodleně na žádost“. Z této formulace lze jednoznačně dovodit, že tato povinnost je spojena s datem podání žádosti. Pochopitelně, aby mohl žalobce svou povinnost splnit, musí se žádost spotřebitele dostat do jeho dispoziční sféry. Jakmile mu však je doručena, je povinen neprodleně této své povinnosti dostát. Byť „neprodleně“ nelze určit jako exaktní časový údaj, zcela jistě lze tvrdit, že žalobce potřebnou informaci Spotřebiteli neprodleně neposkytl. Žalobce sdělil Spotřebiteli tuto informaci dva (!) měsíce po výpovědi, která tuto žádost obsahovala. Takovou dobu nelze

označit za vyhovující z hlediska výše uvedených ustanovení energetického zákona. Žalobce sdělil informaci o konci dodávek pár dní před tím, než mělo ke konci dodávek (dle všeobecných obchodních podmínek) dojít. Toto pochybení bylo zcela zásadní. Žalobce obecně polemizuje s výkladem pojmu neprodleně a bezodkladně, aniž by však uvedl, co v jeho případě dvouměsíční prodlevu nebo odklad způsobilo. Žalobce nevysvětlil, proč nesdělil informaci o konci závazků již v prvním dopise, který Spotřebiteli adresoval. Argumentace žalobce k těmto přestupkům je účelová a bez opory v zákoně. Soud jí nepřisvědčil a uzavírá, že žalobce informoval Spotřebitele o konci dodávek plynu a elektřiny nejen chybně, ale také pozdě.

36. Přestupky žalobce podle § 91 odst. 5 písm. d) a § 91 odst. 11 písm. d) energetického zákona byly jednoznačně prokázány, žalovaným odůvodněny a argumentace žalobce je z výše uvedených důvodů nepřiléhavá.

Uložená pokuta

37. Uloženou pokutou se soud nezabýval, neboť z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí včetně výroku o uložení pokutě. V navazujícím řízení tak bude mít žalovaný možnost případně na námitky žalobce reagovat.

V. Závěr a náklady řízení

38. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto. Výrok I. napadeného rozhodnutí v části, ve které potvrzuje výrok V. rozhodnutí o přestupku, je nepřezkoumatelný, neboť zaměňuje dílčí povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a nelze přezkoumat, kterou z těchto dílčích povinností žalobce porušil. Žalovaný si musí ujasnit, jakou povinnost měl žalobce porušit – zda nejpozději při uzavírání smlouvy jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem neinformoval spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení sporů, nebo zda informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů neuvedl ve VOP, případně obě tyto povinnosti (v takovém případě musí v novém rozhodnutí odděleně vymezit každé jednání, které považuje za přestupek, stejně jako důkazy a úvahy, na základě kterých k tomu dospěl). Bude dále na žalovaném, aby se vypořádal s důkazními návrhy žalobce přezkoumatelným způsobem a důkazy provedl, případně vysvětlil, proč považuje důkazní návrhy (zejména s přihlédnutím k tomu, co je žalobci kladeno za vinu) za nadbytečné. V otázce potvrzení ostatních výroků o vině obsažených v rozhodnutí o přestupku naopak soud žalobci za pravdu nedal a žádné pochybení žalovaného zde neshledal. Výrok II. napadeného rozhodnutí ponechal soud nedotčen, tudíž výrok VI. rozhodnutí o přestupku zůstává zrušen a řízení o přestupku je v tomto rozsahu i nadále zastaveno.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Žádné další náklady straně žalující podle obsahu soudního spisu nevznikly, v řízení před soudem nebyla právně zastoupena.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 4. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu